

עפ"ג 47209/11/14 - הישאם טאהא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 47209-11-14 טאהא נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: פמח 1493/09 ר

מספר בקשה: 1

בפני	כב' השופטת עפרה אטיאס
מבקש	הישאם טאהא
נגד	מדינת ישראל
משיבה	

החלטה

זוהי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום בחיפה (כב' השופטת, סגנית הנשיא, אורית קנטור) בו הורשע המבקש, עפ"י הודאתו ובמסגרת עסקת טיעון, בעבירות נשוא כתב האישום המתוקן, עבירות של זיוף בכוונה לקבל דבר וקבלת דבר במרמה, לפי סעיפים 415+418 לחוק העונשין.

עפ"י כתב האישום המתוקן, נעברו עבירות הזיוף בשנת 2007 ביחס לקרקע השייכת לדודו של המבקש שהינו המתלונן.

המבקש חזר בו מן הכפירה והודה בעובדות נשוא כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון, שהושג לאחר שנשמעו כל עדי התביעה ובטרם החלה פרשת ההגנה.

בגזר הדין שניתן ביום **8.6.2014** נידון המבקש לששה חודשי מאסר בפועל, אותם ירצה בעבודות שירות בבית הספר לשוטרים בקרית אתא. כן נידון המבקש למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך שלוש נים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה שבה הורשע וכן לקנס בסך של 7,500 ₪ או 75 ימי מאסר תמורתו. המבקש נדרש עפ"י גזר הדין להתייצב לתחילת ביצוע עבודות השירות ביום 31.8.2014.

המבקש טוען בבקשתו להארכת מועד שהוגשה ביום **23.11.2014** כי סבר שיוכל לבצע את עבודות השירות שנגזרו עליו ואולם הגיש את בקשתו להארכת מועד על רקע השינוי במצבו הבריאותי, ואירוע מוחי שחוזה. לתמיכה בטענתו צירף המבקש סיכומי אשפוז מבית החולים רמב"ם מחדש אוגוסט 2014.

המשיבה מתנגדת לבקשה להארכת מועד משום שלטענתה אין בה נימוק אשר מצדיק את האיחור הרב בהגשת הבקשה, לאחר שפסק הדין הפך לחלוט. נטען, כי טענתו של המבקש בדבר ההחמרה במצבו הרפואי (לדבריו: הפכתי ל- "חצי בן אדם") אינן עולות בקנה אחד עם התיעוד הרפואי שצורף לבקשה וכי בדיקות הדימום שבוצעו למבקש לא הצביע על ליקויים במערכת התחושית.

המשיבה מוסיפה וטוענת כי עובר להגשת הבקשה להארכת מועד, הגיש המבקש ביום 1.9.2014 בקשה לעיכוב ביצוע תחילת ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות ובית המשפט קמא נעתר לבקשתו והורה כי המבקש יתייצב לתחילת ביצוע עבודות השירות ביום 5.10.2014. בקשה נוספת לעיכוב ביצוע גזר הדין נעתרה ע"י בית המשפט קמא ביום 12.10.2014 ונקבע כי המבקש יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 23.11.2014.

המשיבה טוענת כי משהוגשה הבקשה להארכת מועד הוגשה באיחור ניכר, בחלוף כ- 4 חודשים לאחר מתן גזר הדין, ומהפך פסק הדין לחלוט אין להעתר לה.

המבקש בתשובתו לתגובה טען כי לאחרונה נטל שירותיו של עו"ד שצפוי לטול את מושכות הייצוג בשבוע הקרוב. לטענתו של המבקש העונש שהושת עליו חמור. המבקש תוקף גם את הכרעת הדין, אף שמדובר בהכרעת דין המבוססת על הודאתו, במסגרת עסקת טיעון, בטענה שהפרקליטות נקטה נגדו בגישה מפלה כאשר לא חקרה את דודו, ולא העמידה אותו לדין וכי ברשותו ראיות נוספות לביסוס טענתו כי מדובר בעסקה כשרה.

דין והכרעה:

לפי סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי בית המשפט רשאי לבקשת מערער להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200 לחסד"פ. כאשר עסקינן בהליך הפלילי אין צורך ב- "טעמים מיוחדים" לשם מתן אורכה להגשת הערעור.

יחד עם זאת, בית המשפט העליון קבע לא אחת כי אין משמעות הדבר כי מתן אורכה בהליך פלילי ייעשה כדבר שבשגרה שהרי זהו היוצא מן הכלל ולכן אין ליתן אורכה להגשת ערעור בפלילים אלא בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת" [בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.06) וראה גם בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.09)].

בבחינת קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקול, בין היתר, את משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור; וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכויי הלאוריים, כאשר אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות. ראו: ענין נגר ורבין הנ"ל.

במקרה דנן, אין ספק כי מדובר באיחור משמעותי. גזר הדין ניתן ביום 8.6.2014 ומכאן שהמועד להגשת הערעור חלף עוד בתחילת חודש ספטמבר 2014. הבקשה הוגשה רק ביום 18.11.2014 ולאחר שפסק הדין הפך לחלוט. נטילת

שירותיו של עו"ד באיחור כה ניכר, אינם יכולים להוות טעם המצדיק את הארכת המועד.

סיכויי הערעור ככל שהם מכוונים להכרעת הדין נמוכים אם לא אפסיים וזאת בשים לב לכך שהמבקש הורשע עפ"י הודאתו במסגרת הסדר טיעון, לאחר סיום שמיעת כל עדי התביעה. המבקש לא טוען שנפל פגם בהודאתו. מכאן, שלאור האיחור הרב בהגשת הבקשה להארכת המועד והסיכויים הנמוכים מאוד של הערעור, הרי שאין מקום להתיר הארכת מועד להגשת ערעור על הכרעת הדין.

באשר לבקשה להארכת מועד להגשת ערעור ככל שהיא מכוונת לגזר הדין, המבקש תירץ האיחור בהחמרה במצבו הבריאותי. ואולם, למרות שהמבקש הגיש בקשות לעיכוב ביצוע גזר הדין כבר בחודש ספטמבר 2014 נמנע מלהגיש ערעור על גזר הדין או בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר הדין כבר בעת הגשת בקשותיו לעיכוב ביצועו וזאת אף שהנסיבות העומדות בבסיס הבקשות לעיכוב ביצוע, עומדות גם בבסיס הערעור על גזר הדין.

המבקש לא צירף מסמכים רפואיים עדכניים, נכון למועד הגשת הבקשה (או התשובה), לביסוס טענתו כי במצבו הרפואי לא יוכל לבצע את עבודות השירות שהושטו עליו. המסמכים הרפואיים שצורפו לבקשה אין בהם ללמד כי המבקש אינו מסוגל, במצבו הרפואי, לבצע את עבודות השירות וכי יש מקום להקלה בעונשו בשל ההחמרה במצבו הרפואי. מסיכום האשפוז מיום 10.8.2014 עולה כי המבקש אושפז על רקע חולשה בפנים מימין. בבדיקתו אכן נמצא שיתוק קל פריפרי מימין ואולם התחושה בפנים הייתה שמורה ולא נצפו ליקויים במערכת התחושתית. ניקור מותני נמצא בגדר הנורמה ובדיקת סיטי מח לא הצביעה על ממצא פתולוגי. המבקש הופנה לבדיקת MRI בכדי לשלול ממצא בגזע המח או מחלה דמיאלנטיבית ואולם ממצאי הבדיקה לא צורפו לבקשה ועל כן יש להניח כי תוצאות הבדיקה תקינות.

לפיכך, בשל האיחור הרב בהגשת הבקשה, מבלי שניתן הסבר מניח את הדעת לכך, לא ראיתי להאריך את המועד להגשת ערעור לא על הכרעת הדין ולא על גזר הדין. אמנם אלו היה המבקש משכנעני באמצעות חוות דעת רפואית או אסמכתאות רפואיות עדכניות כי מצבו הרפואי אינו מאפשר לו לרצות את עונשו בעבודות שירות וכי מצבו הרפואי החמיר בצורה ניכרת מאז מתן גזר הדין, באופן המצדיק עיון מחדש בעונש שהוטל עליו, יתכן שהיה בכך לשכנעני להאריך המועד להגשת ערעור על העונש בלבד (ולא נעלמה מעיניי טענת המשיבה לפיה אם מצבו הרפואי של המבקש אינו מאפשר לו לבצע עבודות שירות הרי שעליו להתייבב לריצוי עונש המאסר שנגזר עליו) ואולם, משלא צורפה חוות דעת רפואית ואף לא מסמכים רפואיים עדכניים, שיש בהם לבסס את טענות המבקש אני דוחה את הבקשה להארכת מועד.

המזכירות תשגר החלטה זו לצדדים.

החלטה זו ניתנה בפועלי כרשמת.

ניתנה היום, ל' כסלו תשע"ה, 22 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

